

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 10 lutego 1955 r.

w sprawie zasad finansowania wydatków związanych z kapitalnymi remontami pojazdów samochodowych.

Na podstawie § 1 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1950 r. Nr 22, poz. 188 i z 1951 r. Nr 25, poz. 185) zarządza się, co następuje:

Przepisy wstępne.

§ 1. 1. Zarządzenie ustala zasady finansowania wydatków związanych z kapitalnymi remontami (naprawy główne) pojazdów samochodowych, będących w posiadaniu urzędów, instytucji i przedsiębiorstw państwowych lub pod zarządem państwowym, central spółdzielczo-państwowych oraz jednostek spółdzielczych.

2. Pojazdami samochodowymi w rozumieniu zarządzenia są samochody osobowe, autobusy oraz samochody ciężarowe i specjalne.

§ 2. Zasady finansowania wydatków związanych z awaryjnymi remontami pojazdów samochodowych regulują odrębne przepisy.

Przepisy szczegółowe.

§ 3. Pojazdy samochodowe przekazywane do kapitalnego remontu zakładom naprawy samochodów pozostają w inwentarzu jednostek będących ich użytkownikami jako środki trwale gospodarczo nieczynne.

§ 4. 1. Pojazdy samochodowe przekazywane do kapitalnego remontu powinny odpowiadać warunkom technicznym, ustalonym przez Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego.

2. W przypadku gdy w pojeździe samochodowym przekazanym do kapitalnego remontu brak jest części i zespołów, niezbędnych dla doprowadzenia pojazdu samochodowego do stanu przewidzianego w warunkach technicznych, o których mowa w ust. 1, użytkownik obowiązany jest dostarczyć brakujące części i zespoły.

3. W przypadku niedostarczenia części i zespołów, o których mowa w ust. 2, użytkownik obowiązany jest pokryć dodatkową fakturę zakładów naprawy samochodów z tego tytułu.

§ 5. Koszt kapitalnego remontu pojazdów samochodowych, zafakturowany przez zakłady naprawy samochodów w wysokości określonej cennikiem na naprawy główne samochodów i silników dokonywane w zakładach naprawy samochodów, wydanym przez Ministerstwo Transportu Drogowego i Lotniczego, a zatwierdzonym przez Państwową Komisję Planowania Gospodarczego, pokrywany jest przez jednostki gospodarcze, działające według zasad rozrachunku gospodarczego, ze środków

zakumulowanych na rachunku środków na remonty kapitalne, a przez jednostki budżetowe — z kredytów przewidzianych na ten cel w ich preliminarzu wydatków.

§ 6. 1. Wydatki poniesione przez użytkownika samochodu w związku z zakupem i dostarczeniem do zakładów naprawy samochodów części i zespołów w zamian za brakujące, jak również dodatkowe faktury zakładów naprawy samochodów w przypadku dostarczenia przez nie części i zespołów w zamian za brakujące (§ 4 ust. 2 i 3) pokrywane są przez jednostki gospodarcze działające według zasad rozrachunku gospodarczego ze środków obrotowych, a przez jednostki budżetowe — z kredytów budżetowych przewidzianych na utrzymanie samochodów.

2. Wydatki, o których mowa w ust. 1, w zasadzie powinny być przypisane do zwrotu pracownikom winnym ich powstania. Wydatki niezawinione, będące wynikiem siły wyższej, należy księgować w ciężar konta „strat i zysków”. Wydatki niezawinione, powstałe nie w wyniku siły wyższej, powinny być księgowane w ciężar właściwego konta kosztów.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 7. 1. Wartość pojazdów samochodowych zakupionych przez zakłady naprawy samochodów i nie wyremontowanych przed dniem 1 stycznia 1955 r. podlega odpisaniu w ciężar funduszu statutowego zakładów naprawy samochodów.

2. Użytkownicy pojazdów samochodowych, którzy przekazali pojazdy do kapitalnego remontu w trybie dotychczasowym i otrzymają pojazd wyremontowany po dniu 1 stycznia 1955 r., wprowadzają go do swego inwentarza w wartości nowego pojazdu tej samej marki i typu. Różnicę pomiędzy wartością inwentarzową pojazdu samochodowego a kosztem kapitalnego remontu należy wprowadzić jako umorzenie środków trwałych. O ile koszt kapitalnego remontu jest wyższy od wartości nowego pojazdu samochodowego tej samej marki i typu, wprowadza się do ksiąg tylko wartość nowego pojazdu (bez wykazywania umorzeń).

§ 8. Traci moc § 12 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 2 kwietnia 1951 r. w sprawie finansowania wydatków na zakup pojazdów samochodowych i przeznaczenia środków uzyskanych ze sprzedaży pojazdów w gospodarce uspołecznionej (Monitor Polski Nr A-75, poz. 1034).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1955 r.

Minister Finansów: w z. *J. Trendota*